EUGEN SEIBOLD

(1918. – 2013.)

Eugen Seibold rodio se u Stuttgartu 11. svibnja 1918., a umro 23. listopada 2013. u Nürnbergu. Bio je dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 12. svibnja 1994. godine.

Studirao je geologiju u Bonnu i Tübingenu. Doktorirao je 1948., a habilitirao (*venia legendi*) 1951. Od godine 1951. do 1953. bio je docent na Visokoj tehničkoj školi, a od 1954. do 1958. predavao je na Sveučilištu u Tübingenu. Od 1958. godine Eugen Seibold radio je kao profesor i ravnatelj Geološko-paleontološkog instituta i muzeja na Cristian-Abrecht sveučilištu u Kielu. Bio je i naslovni profesor Sveučilišta Tongji u Šangaju (Kina) i Sveučilišta Albert-Ludvig u Freiburgu/Breisgau. Pod njegovim vodstvom je kielski institut postao svjetski poznat.

Glavni interes bio mu je u geologiji mora, a istraživao je Sjeverno more, Baltik, ali i Jadran, Indijski ocean i Atlantski ocean ispred sjeverozapadne Afrike, te Perzijski/Arapski zaljev, baveći se sedimentološkim, geokemijskim, hidrogeološkim, tektonskim i mikropaleontološkim aspektima. Između godine 1965. i 1975. vodio je više istraživačkih ekspedicija brodovima *Meteor*, *Valdivia* i *Glomar Challenger*. Istraživanje sedimentnih jezgri ekspedicije u južnom Atlantiku godine 1968. dalo je važan doprinos tektonici ploča odnosno razumijevanju širenja morskoga dna koje započinje na srednjooceanskim hrptovima.

Objavio je više od 50 izvornih znanstvenih radova, posljednji u suautorstvu sa svojom suprugom Ilsom, poznatom mikropaleontologinjom, u prestižnom znanstvenom časopisu (Seibold, E., Seibold, I. (2012): Zum Auf und Ab des Meeresspiegels in Skandinavien: Langer Streit um Eustasie oder Isostasie. *International Journal of Earth Sciences*, 101, 595-602). Valja istaknuti da je Seibold u jezgrama sedimenta iz Malog jezera na Mljetu još krajem 50-ih godina prošloga stoljeća detaljno opisao mikrolaminaciju u kojoj se izmjenjuju tamni i svijetli proslojci (do 7 parova u 1 mm!). Za svijetle je proslojke Seibold smatrao da nastaju precipitacijom karbonata pomoću fitoplanktona koji "cvate" u rano ljeto, a da tamni proslojci nastaju tijekom jeseni i zime u anoksičnim uvjetima na dnu jezera, kada kiše spiru terigeni materijal bogat organskom tvari (Seibold, E. (1958): Jahreslagen in Sedimenten der mittleren Adria. *Geologishe Rundschau*, 47,100-117).

Napisao je više udžbenika, među kojima jedan od prvih udžbenika geologije mora (*Der Meeresboden*. Springer Verlag, Berlin 1974.), i u suautorstvu na engleskome *The Sea Floor. An Introduction to Marine Geology* (autori: E. Seibold, W. H. Berger, Springer Verlag, Berlin

Eugen Seibold

– 3 izdanja: 1982., 1993. i 1996.), koji je standardni udžbenik geologije mora. U tom je udžbeniku naveden način datiranja sedimenata brojenjem godišnjih varvi (slojeva) s primjerom iz Malog jezera na Mljetu.

Među mnogim društvenim dužnostima treba istaknuti da je Eugen Seibold bio predsjednik Njemačke znanstvene zaklade (1980.-1985.), potpredsjednik i predsjednik Europske znanstvene zaklade (1980.-1983. i 1984.-1990.), te Međunarodne unije geoloških znanosti (IUGS) (1980.-1984.).

Eugen Seibold dobio je mnoga priznanja za svoj doprinos geologiji. Bio je član i počasni član Njemačke akademije znanosti Leopoldine (Akademie der Naturforscher Leopoldina in Halle, od 1971.), Akademije znanosti i književnosti u Mainzu, dopisni član više akademija (Bavarske, Götingenške, Hrvatske, Rhineland-Westphalijske) te član Pariške akademije znanosti. Počasni doktorat dodijelila su mu sveučilišta u Norwichu i Parizu. Dobitnik je medalje "Gustav Steinmann" (1985.), medalje Njemačkog geološkog društva "Hans Stille" (1986.), nagrade "Blue Planet", Tokyo (1994.), medalje "Walter Kertz" Njemačkog geofizičkog društva (2003.) te nekoliko njemačkih državnih odličja za znanstvenu djelatnost.

Mladen Juračić